UZASADNIENIE

Projektowana ustawa służy:

1) stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2747 z dnia 9 października 2024 r. w sprawie ustanowienia ram środków dotyczących sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym i odporności rynku wewnętrznego oraz w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 2679/98 (akt o sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym i odporności rynku wewnętrznego) (dalej **„rozporządzenie IMERA”**), które wymaga od państw członkowskich m.in. wyznaczenia właściwych organów i jednostek, które na poziomie krajowym będą realizować lub koordynować odpowiednie przewidziane w tym rozporządzeniu działania i obowiązki, a także będą odpowiedzialne za kontakt z Komisją oraz innymi państwami członkowskimi,
2) implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2749 z dnia 9 października 2024 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2000/14/WE, 2006/42/WE, 2010/35/UE, 2014/29/UE, 2014/30/UE, 2014/33/UE, 2014/34/UE, 2014/35/UE, 2014/53/UE i 2014/68/UE w odniesieniu do procedur nadzwyczajnych dotyczących oceny zgodności, domniemania zgodności, przyjmowania wspólnych specyfikacji i nadzoru rynku w związku z sytuacją nadzwyczajną na rynku wewnętrznym (dalej **„dyrektywa (UE) 2024/2749”**),
3) stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2748 z dnia 9 października 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) nr 305/2011, (UE) 2016/424, (UE) 2016/425, (UE) 2016/426, (UE) 2023/988 i (UE) 2023/1230 w odniesieniu do procedur nadzwyczajnych dotyczących oceny zgodności, domniemania zgodności, przyjmowania wspólnych specyfikacji i nadzoru rynku w związku z sytuacją nadzwyczajną na rynku wewnętrznym (dalej **„rozporządzenie (UE) 2024/2748”**),

- które to regulacje łącznie tworzą pakiet zbiorczy „**IMERA**”.

Zapewnienie stosowania pakietu IMERA

Rozporządzenie IMERA jest stosowane bezpośrednio, jednakże prawodawca unijny pozostawił państwom członkowskim do uregulowania niektóre z kwestii związanych z jego stosowaniem, m.in. wyznaczenie właściwych organów i jednostek, które na poziomie krajowym będą realizować lub koordynować odpowiednie przewidziane w tym rozporządzeniu działania i obowiązki, a także będą odpowiedzialne za kontakt z Komisją Europejską oraz innymi państwami członkowskimi. W celu zapewnienia stosowania rozporządzenia IMERA projekt ustawy określa właściwość organów administracji i podmiotów realizujących zadania publiczne w zakresie realizacji środków dotyczących wzmacniania odporności rynku wewnętrznego i reagowania na kryzysy oraz sposób realizacji tych środków.

Rozporządzenie IMERA obejmuje wszystkie towary i usługi z wyjątkiem tych, które są objęte dedykowanymi ramami sektorowymi, tj. produktów leczniczych, wyrobów medycznych, innych medycznych środków przeciwdziałania, półprzewodników, produktów energetycznych, usług finansowych czy produktów związanych z obronnością, które podlegają wyłączeniu z IMERA[1]. Rozporządzenia IMERA stosuje się również do przepływu osób, w tym pracowników. Jednocześnie w niektórych przypadkach IMERA może być stosowana w stosunku do produktów wyłączonych (objętych ramami sektorowymi), gdy środki przewidziane tymi ramami ulegną wyczerpaniu. Mechanizmy przewidziane w rozporządzeniu IMERA mogą mieć zastosowanie potencjalnie do każdego kryzysu, mogącego mieć wpływ na rynek wewnętrzny. Tym samym IMERA stanowi kluczowe narzędzie koordynujące w ramach istniejącej unijnej architektury zarządzania kryzysowego w ramach rynku wewnętrznego.

Rozporządzeniu IMERA towarzyszą dwa tzw. omnibusy, tj. rozporządzenie (UE) 2024/2748 (dalej „Omnibus rozporządzenie”) oraz dyrektywa (UE) 2024/2749 (dalej „Omnibus dyrektywa”). Omnibusy

[1] W stosunku do produktów leczniczych, wyrobów medycznych oraz innych medycznych środków przeciwdziałania stosuje się jednak reguły swobody przepływu określone w IMERA.

te wprowadzają zmiany do przepisów dotyczących produktów, tj. łącznie sześciu rozporządzeń unijnych i dziesięciu dyrektyw, obejmujących niektóre towary zharmonizowane, a także wszystkie produkty niezharmonizowane, kreując tym samym obowiązek dla państw członkowskich do odpowiedniego dostosowania przyjętych regulacji krajowych. Zmiany przewidziane przez Omnibusy odnoszą się do procedur odstępstw od ocen zgodności czy weryfikacji (procedury nadzwyczajne) w stosunku do różnego rodzaju towarów, w przypadku gdy towary te są towarami istotnymi w kontekście kryzysu. Zmiany te mają na celu zapewnić dostępność na rynku wewnętrznym takich towarów w sytuacjach kryzysowych poprzez ujednolicenie trybu dopuszczania ich na rynek w sytuacjach kryzysowych na zasadach odstępstwa, zapobiegając tym samym niedoborom i fragmentacji, do jakiej doszłoby, gdyby każde z państw członkowskich przyjęło zróżnicowane środki krajowe. Projekt ustawy służy więc wdrożeniu mechanizmów umożliwiających działanie takich środków nadzwyczajnych. Odstępstwa te obejmują:

1) priorytetowe traktowanie przez jednostki notyfikowane wniosków o ocenę zgodności dotyczących towarów istotnych w kontekście kryzysu;
2) możliwość wydawania przez właściwe organy krajowe zezwoleń na dopuszczenie towarów z odstępstwem od procedur oceny zgodności wymagających obowiązkowego udziału jednostki notyfikowanej;
3) możliwość opierania się na odpowiednich normach krajowych i międzynarodowych w celu wykazania zgodności towaru;
4) możliwość przyjmowania przez Komisję Europejską, za pomocą aktów wykonawczych, wspólnych specyfikacji dla towarów istotnych w kontekście kryzysu, wprowadzających domniemanie zgodności;
5) priorytetowe nadzorowanie rynku towarów istotnych w kontekście kryzysu.

Projektowaną ustawę otwierają przepisy ogólne, w których zawarte są podstawowe informacje dotyczące zakresu przedmiotowego ustawy, w tym szereg definicji pojęć stosowanych w ustawie. Definicje stanowią przy tym odzwierciedlenie definicji zawartych w rozporządzeniu IMERA (samo bezpośrednie stosowanie rozporządzenia UE nie oznacza bowiem, że prawodawca krajowy posługuje się określonymi terminami w znaczeniu nadanym im przez taki akt prawa europejskiego), jednakże tylko w takim zakresie w jakim projekt ustawy odnosi się do właściwych terminów używanych na gruncie rozporządzenia IMERA.

Zadania ministra właściwego do spraw gospodarki

Monitorowanie łańcuchów dostaw i swobody przepływu

Rozporządzenie IMERA zobowiązuje państwa członkowskie do powiadamiania Komisji Europejskiej oraz centralnych biur łącznikowych innych państw członkowskich o wszelkich znaczących incydentach oraz do analizy takich incydentów (art. 13), które mogłyby przerodzić się w kryzys na rynku wewnętrznym. W praktyce oznacza to konieczność ustanowienia przez państwa członkowskie funkcjonalnych ram monitorowania łańcuchów dostaw. Bez takiej infrastruktury oraz sieci współpracy niemożliwe jest bowiem skuteczne wykrywanie i analiza istotnych incydentów (mogących mieć wpływ na łańcuchy dostaw i niedobory produktów) w ramach stałego i kompleksowego monitoringu rynku.

Rozporządzenie IMERA wymaga również, aby po ogłoszeniu trybu podwyższonej czujności dotyczącej rynku wewnętrznego właściwe organy krajowe monitorowały konkretne łańcuchy dostaw towarów i usług o krytycznym znaczeniu oraz swobodny przepływ osób, w tym pracowników, zaangażowanych w produkcję i dostawy tych towarów i usług w oparciu o utworzony przez siebie wykaz odpowiednich podmiotów gospodarczych mających siedzibę na ich terytorium, działających w ramach łańcuchów dostaw towarów i usług o krytycznym znaczeniu. Zakres takiego monitorowania wyznacza akt wykonawczy Rady uruchamiający tryb podwyższonej czujności (monitorowanie ukierunkowane).

Projekt powierza obowiązki w zakresie monitorowania (zarówno stałego, jak i ukierunkowanego), w zakresie w jakim nie jest to uregulowane odrębnymi ramami sektorowymi oraz we współpracy z właściwymi ministrami kierującymi działami administracji rządowej oraz innymi właściwymi organami administracji publicznej oraz podmiotami realizującymi zadania publiczne, ministrowi

właściwemu do spraw gospodarki. Takie podejście wynika z faktu, że w ostatnich latach ustawodawca unijny przyjął także inne instrumenty przewidujące mechanizmy monitorowania (m.in. akty w sprawie czipów[2], czy rozporządzeniu dotyczącym surowców krytycznych (CRMA)[3], które na poziomie krajowym będą realizowane przez różne podmioty. Mając na uwadze horyzontalny i przekrojowy charakter IMERA, obejmujący różne grupy produktów i usług, przyjęte rozwiązanie służy z jednej strony pewności co do organu wiodącego do działań monitorujących na podstawie IMERA, a z drugiej zapewnieniu niezbędnej elastyczności w zakresie doboru podmiotów najbardziej kompetentnych do działań monitorujących w zależności od rodzaju towarów, których łańcuchy dostaw w danej sytuacji kryzysowej mają podlegać monitorowaniu.

Dla zapewnienia praktycznej wykonalności zarówno zobowiązań do monitorowania, jak i współpracy z podmiotami gospodarczymi dotyczących ich inicjatyw w zakresie reagowania na kryzysy oraz przygotowania się do kryzysu projekt ustawy zapewnia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych, dostęp do danych o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy oraz rejestrze REGON, co w założeniu, w związku z obowiązującymi ustawami (w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy oraz w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej) ma dotyczyć także danych nieudostępnianych publicznie na podstawie przepisów regulujących prowadzenie tych rejestrów. Projekt ustawy zawiera także podstawę dla ministra właściwego do spraw gospodarki do przetwarzania danych dostarczonych przez podmioty gospodarcze, m.in. dotyczące przedmiotu i zakresu działalności podmiotów gospodarczych w dziedzinie produkcji i usług, planów produkcyjnych oraz zdolności produkcyjnych, wielkości zapasów surowców, półproduktów i wyrobów gotowych, liczby pracowników oraz ich kwalifikacji. W celu realizacji zadań dotyczących współpracy z podmiotami gospodarczymi i przekazywania informacji bezpiecznymi kanałami komunikacji projekt zakłada m.in. korzystanie z systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (system S46). W przypadku zidentyfikowania innych systemów lub baz, które umożliwią bezpieczne przekazywanie przez podmioty gospodarczej informacji, minister właściwy do spraw gospodarki będzie mógł zawrzeć porozumienie w sprawie korzystania z takich systemów lub baz z uwzględnieniem wymagań dotyczących bezpieczeństwa informacji, poufności i ochrony danych.

Współpraca ministra właściwego do spraw gospodarki z organami administracji i podmiotami realizującymi zadania publiczne

Mając na uwadze horyzontalny charakter rozporządzenia (które może potencjalnie znaleźć zastosowanie do każdego kryzysu) i konkretyzację zobowiązań państwa członkowskiego wraz z uruchomionym kryzysem (w zależności od jego charakteru) konieczne było zapewnienie na poziomie krajowym operacyjności unijnego instrumentu w każdej sytuacji, a tym samym zapewnienie współpracy z ministrem właściwym do spraw gospodarki różnych organów administracji, których ekspertyza może okazać się niezbędna w przypadku rozwinięcia się kryzysu o określonym profilu tematycznym. Zapewnienie takiej współpracy stanowi wyzwanie dla legislatora; wzmiankowany charakter rozporządzenia, którego zapewnieniu służy projekt wyklucza bowiem możliwość enumeratywnego wymienienia w treści samej ustawy wszystkich organów zobowiązanych do współpracy, jak również skonstruowania zamkniętego katalogu ich potencjalnych obowiązków. Akt krajowy musi odzwierciedlać ideę regulacji unijnej, jaką jest pewnego rodzaju ogólność, gwarantująca elastyczność w doborze organów do współpracy w zależności od bieżących potrzeb materializujących się w związku z zaistniałą sytuacją kryzysową. Mając na względzie potrzebę takiej operacyjności projekt przewiduje zobowiązanie do współpracy z ministrem właściwym do spraw gospodarki wszelkich organów administracji publicznej oraz podmiotów realizujących zadania publiczne w zakresie niezbędnym do

[2] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2023/1781 z dnia 13 września 2023 r. w sprawie ustanowienia ram dotyczących środków na rzecz wzmocnienia europejskiego ekosystemu półprzewodników oraz zmiany rozporządzenia (UE) 2021/694 (akt w sprawie czipów).

[3] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020.

realizowania zadań przez te jednostki. Jednocześnie tam, gdzie to było celowe, projekt konkretyzuje niektóre z obowiązków, przypisując je poszczególnym organom.

Procedury nadzwyczajne w odniesieniu do towarów istotnych w kontekście kryzysu

Ze względu na potrzebę zapewnienia stosowania Omnibus rozporządzenie (UE) 2024/2748 oraz wdrożenia Omnibus dyrektywa (UE) 2024/2749 projekt wprowadza procedury nadzwyczajne w odniesieniu do towarów istotnych w kontekście kryzysu.

Zmiany wynikające z rozporządzenia (UE) 2024/2748 oraz dyrektywy (UE) 2024/2749 wymagają dostosowania krajowego systemu oceny zgodności. Dotychczas przepisy implementujące dyrektywy nowego podejścia zostały wdrożone do polskiego porządku prawnego w sposób zróżnicowany. Część z nich została implementowana w ustawach o charakterze horyzontalnym, tj. w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności oraz w ustawie z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, wraz z wydanymi na ich podstawie aktami wykonawczymi, które wspólnie tworzą krajowy system oceny zgodności. Pozostałe dyrektywy zostały wdrożone w ustawach sektorowych regulujących wymagania dla poszczególnych grup wyrobów, co wymaga odpowiednich zmian również w tych aktach prawnych.

W związku z obowiązkiem wdrożenia do polskiego porządku prawnego procedur nadzwyczajnych dotyczących towarów istotnych w kontekście kryzysu projekt ustawy wprowadza rozwiązania umożliwiające ich stosowanie w krajowym systemie prawnym poprzez wdrożenie bezpośrednio w przedmiotowej ustawie i wprowadzenie zmian w następujących ustawach:

- ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności;
- ustawie z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku;
- ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych;
- ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej.

Na szczególne omówienie zasługuje rozwiązanie dotyczące możliwości wydawania przez właściwe organy krajowe zezwoleń na udostępnienie na rynku lub oddanie do użytku wyrobów z odstępstwem od procedur oceny zgodności wymagających obowiązkowego udziału jednostki notyfikowanej. Jest to instytucja dotychczas nieznana polskiemu porządkowi prawnemu. Projekt przewiduje możliwość wydania decyzji administracyjnej uprawniającej producenta do wprowadzenia do obrotu lub oddania do użytku wyrobu bez przeprowadzenia procedury oceny zgodności wymagającej udziału jednostki notyfikowanej.

Zezwolenie będzie wydawane przez ministra właściwego ze względu na przedmiot oceny zgodności, na uzasadniony wniosek producenta oraz wyłącznie w sytuacjach uzasadnionych potrzebami wynikającymi z kryzysu. Warunkiem jego wydania będzie wykazanie, że wyrób spełnia wszystkie mające zastosowanie zasadnicze wymagania dotyczące bezpieczeństwa określone w odpowiednich przepisach harmonizacyjnych Unii Europejskiej, zgodnie z procedurami wskazanymi w treści decyzji.

Przyjęcie takiego rozwiązania umożliwi sprawne stosowanie procedur nadzwyczajnych w sytuacjach kryzysowych, gdy konieczne będzie szybkie zapewnienie dostępności wyrobów o kluczowym znaczeniu dla ochrony zdrowia, bezpieczeństwa lub innych istotnych interesów publicznych. Jednocześnie zachowane zostaną gwarancje zapewniające odpowiedni poziom bezpieczeństwa wyrobów wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku.

Prowadzenie Centralnego Biura Łącznikowego i Pojedynczego Punktu Kontaktowego

Rozporządzenie IMERA wymaga od państw członkowskich wyznaczenia odpowiednich organów mających pełnić określone w regulacji funkcje oraz zapewnienia im możliwości działania. Kluczowymi jednostkami, które państwa członkowskie zobowiązane są wprowadzić w swoich ramach administracji jest Centralne Biuro Łącznikowe (CBŁ) oraz Pojedynczy Punkt Kontaktowy (PPK). Tożsame jednostki będą także powołane na poziomie unijnym.

CBŁ ma na celu zapewnić skuteczną koordynację, współpracę i wymianę informacji między organami krajowymi, a także Komisją Europejską oraz innymi państwami członkowskimi w kontekście sytuacji

kryzysowych mających wpływ na funkcjonowanie łańcuchów dostaw. O ile obowiązki CBŁ mają charakter stały, tak kompetencje Pojedynczego Punktu Kontaktowego (PPK) aktywują się wraz z uruchomieniem przewidzianego w rozporządzeniu IMERA trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym. Działalność PPK ma na celu zapewnienie obywatelom, konsumentom, podmiotom gospodarczym, pracownikom i ich przedstawicielom pomoc w występowaniu z wnioskiem o udzielenie informacji na temat krajowych ograniczeń swobodnego przepływu towarów, usług, osób i pracowników, wprowadzonych w trakcie obowiązywania trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym, oraz pomoc w przeprowadzaniu wszelkich procedur kryzysowych i formalności na poziomie krajowym, które wprowadzono z powodu uruchomienia trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym.

Projekt powierza zadania związane z prowadzeniem CBŁ i PPK ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, co podyktowane jest merytoryczną właściwością tego ministra w zakresie gospodarki i współpracy gospodarczej z zagranicą. Choć zadania wynikające z rozporządzenia IMERA mają charakter nowy i będą wymagały poszerzenia zasobów kadrowych oraz dostosowania struktury organizacyjnej ministerstwa, to jednak profil kompetencyjny ministra właściwego do spraw gospodarki w sposób naturalny predestynuje go do pełnienia roli centralnego koordynatora tych zadań. Skoncentrowanie funkcji CBŁ oraz PPK w jednym resorcie pozwoli natomiast na uniknięcie rozproszenia kompetencji, usprawni obieg informacji, zwiększy przejrzystość procedur oraz zapewni efektywną reprezentację Rzeczypospolitej Polskiej w kontaktach z instytucjami Unii Europejskiej oraz innymi państwami członkowskimi.

Współpraca z Rządowym Centrum Bezpieczeństwa (RCB)

Projekt określa również szczególne obszary współpracy RCB z ministrem właściwym do spraw gospodarki. RCB pełni funkcję krajowego centrum zarządzania kryzysowego, odpowiada za koordynację przepływu informacji oraz współpracę w ramach krajowego i międzynarodowego systemu zarządzania kryzysowego. RCB jest też punktem kontaktowym do IPCR (Unijnego Mechanizmu Reagowania Kryzysowego UE) i Grupy Roboczej UE ad hoc do spraw gotowości, zdolności reagowania i odporności na przyszłe kryzysy. Do zadań RCB należy m.in. prowadzenie oceny ryzyka i zapewnienie ciągłego monitorowania zagrożeń, a także zapewnienie koordynacji polityki informacyjnej organów administracji publicznej w czasie sytuacji kryzysowej oraz zapewnienie obiegu informacji między krajowymi i zagranicznymi organami i strukturami zarządzania kryzysowego. Współpraca ministra właściwego do spraw gospodarki z RCB zakłada wymianę informacji istotnych w kontekście kryzysu, uruchomienia trybu podwyższonej czujności dotyczącej rynku wewnętrznego lub trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym, a także komunikację dotyczącą ryzyka, o której mowa w art. 9 ust. 3 lit. e rozporządzenia IMERA. Powierzenie RCB zadań wynikających z rozporządzenia IMERA dopełnia dotychczasowe kompetencje tej jednostki. Jednocześnie rozwiązanie to zapewnia spójność oraz wzajemne uzupełnianie się mechanizmów reagowania kryzysowego. Zapewnienie takiej spójności ma kluczowe znaczenie w sytuacji, w której w ramach unijnej architektury funkcjonuje wiele instrumentów i mechanizmów reagowania kryzysowego, zarówno sektorowych, jak i tych o charakterze przekrojowym.

Współpraca z Rządowa Agencją Rezerw Strategicznych (RARS)

Rozporządzenie IMERA przewiduje specjalne mechanizmy zamówień publicznych w imieniu lub na rzecz państw członkowskich oraz wspólnych zamówień w trakcie obowiązywania trybu podwyższonej czujności lub trybu sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym. Na poziomie krajowym niezbędne zatem jest wyznaczenie organu, który, gdy zajdzie taka potrzeba będzie realizował wynikające z rozporządzenia zadania w zakresie zamówień publicznych, o których mowa w tytule V (art. 36-41) rozporządzenia IMERA. Powierzenie tej funkcji RARS wynika z art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych. Do zadań RARS należy m.in. utrzymywanie rezerw strategicznych, w tym ich przechowywanie; wykonywanie decyzji organów lub podmiotów, w tym ministra właściwego do spraw gospodarki, dotyczących zakupu, magazynowania i wydawania określonych asortymentów towarów, udostępnianie rezerw strategicznych oraz realizacja innych zadań w ramach udzielania pomocy i wsparcia podmiotom prawa międzynarodowego publicznego; opracowywanie projektu informacji o asortymencie rezerw strategicznych, ich ilości i wartości oraz ich finansowaniu,

wykorzystana i rozmieszczeniu, sporządzanie planów, informacji, procedur i sprawozdań oraz innych dokumentów w zakresie określonym w ww. ustawie lub w innych ustawach. Art. 31 ust. 1 pkt 13 ww. ustawy umożliwia przy tym przypisanie Agencji nowych zadań w odrębnej ustawie, co też realizuje projekt.

Inne

Przedkładany projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym, o czym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Gospodarki i Finansów. Ponadto zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.